NOI SPERANȚE ALE SPORTULUI ROMÂNESC BAT LA UȘA CONFIRMĂRII INTERNAȚIONALE

În lumea de azi a performanței — cu întreceri care se succed într-un ritm infernal și cu recorduri ce-a dreptul senzaționale, depășind toate acele granițe ale potențialului uman — „viața" performerului este din ce în ce mai scurtă. Firesc, deoarece eforturile solicitate de pregătire și evoluții în marile întreceri sînt, realmente, epuizante. Durata pe parcursul căreia un sportiv se află la apogeu s-a restrîns tot mai mult, fiind acum — în multe dintre discipline — de doar 3–4 ani. (Prodigioasa carieră, de peste 15 ani, a lui Ivan Patzaichin este o excepție care... confirmă regula). Iată de ce este nevoie ca unitățile sportive specializate — cluburile sportive școlare, secțiile de juniori ale cluburilor și asociațiilor sportive, centrele pentru juniori și copii — să producă mai mult, adică să ofere performanței tot mai mulți tineri talentați, excelent pregătiți fizic, dar și tehnic și tactic.

Actualul sezon competițional a confirmat — în bună parte — această orientare, școala sportului românesc promovînd un pluton masiv de speranțe. Speranțe care și-au confirmat aptitudinile în importantele confruntări continentale și mondiale ale juniorilor și cadeților. Ele vor urma calea firească spre loturile de seniori, devenind titularii delegațiilor sportive ale României la viitoarele campionate ale lumii și la Jocurile Olimpice. Neîndoielnic, nu s-a făcut totul. Se simte nevoia unei corelări și mai judicioase a eforturilor de selecție, pregătire și promovare, a unei colaborări mai strînse între antrenorii de la seniori și cei de la juniori, a unui mai mare curaj în promovarea tineretului — la momentul oportun — în reprezentativele de seniori ale țării. Desigur, nu numai pentru că sînt tineri. Vîrsta lor optimă pentru eforturi maxime trebuie să fie dublată de valoare, de ambiție, de dăruire.

Mereu actuală, problema „noului val" în sport are nevoie de permanentă atenție. Condițiile de creștere a talentelor, cele de testare în principalele confruntări adresate vîrstei lor, de plasare a lor în formațiile care au nevoie de ele (și, deci, le vor promova în arenă) se cer permanent îmbunătățite. Pentru că este știut, de modul cum se vor îngriji de viitorul fiecărei discipline depinde progresul general al sportului românesc.

ATLETISMUL ARE LA DISPOZIȚIE UN IZVOR NESECAT DE TALENTE

DANIELA COSTIAN

În istoria participării atleților români la Jocurile Olimpice, cea din acest an, de la Los Angeles, a fost cea mai fructuoasă. Lotul nostru — alcătuit în întregime din fete! — a obținut 10 medalii (3 de aur + 3 de argint + 4 de bronz) și a totalizat 52 de puncte. La acest succes și-au adus contribuția atlete din mai vechea generație, precum: **Maricica Puică** (n. 1950), **Fița Lovin** (n. 1951), **Mihaela Loghin** (n. 1952), **Florența Crăciunescu** (n. 1955), **Doina Melinte** (n. 1956) dar și sportive mai tinere ca: **Anișoara Stanciu** (n. 1962), **Cristieana Cojocaru** (n. 1962), **Vali Ionescu** (n. 1960).

Care dintre acestea vor mai fi apte să concureze, peste doi ani, la campionatele europene de la Stuttgart, peste trei ani la „mondialele" de la Roma și peste patru ani la cea de a XXIV-a ediție a Jocurilor Olimpice? Nimeni nu poate răspunde la această întrebare, pentru că nu este vorba doar de vîrsta propriu-zisă, ci și de rezistența fiecăreia la o anumită uzură biologică pe care o determină activitatea sportivă de mare performanță. Am fi foarte bucuroși să știm că „fetele Los Angelesului" vor lua un nou start olimpic și că ar putea fi capabile să realizeze iarăși evoluții bune, dar, în același timp, se cuvine să fim realiști și să așteptăm ca unele dintre ele să-și pună în cui pantofii de concurs. Oricum ar fi, lotul actual se cere serios revizuit, în sensul completării lui cu elemente noi, talentate, capabile de un astfel de progres al rezultatelor care să le facă realmente competitive pe scară internațională. Avem oare, la această oră, asemenea elemente talentate, care, printr-o pregătire de cea mai bună calitate, să răspundă cerințelor anilor viitori?

Da! Atletismul nostru dispune de cîteva elemente de o certă valoare și cu o frumoasă perspectivă. Iat-o, spre exemplu, pe aruncătoarea de disc **Daniela Costian** (n. 1965). Descoperită de antrenorul brăilean Ion Leu, același care a dat-o atletismului și pe Anișoara Stanciu, Costian a avut o evoluție remarcabilă: 1981 — 40,60 m, 1982 — 55,08 m, 1983 — 60,50 m, 1984 — 65,22 m. Eleva actuală a antrenorului **Ion Benga**, la Dinamo București (fostul antrenor al recordmanei mondiale Argentina Menis) demonstrează, precum se vede, de la un an la altul salturi de ...5 metri. Aceasta ar însemna că anul viitor!... Antrenorul Benga ne spune: **„Daniela are desigur mari posibilități, încă nevalorificate, atît sub asectul pregătirii fizice, cît mai ales a celei tehnice și, în sfîrșit, chiar și a celei morale. Sigur că în 1985 ea va continua să progreseze. Cît? Nu mă hazardez în pronosticuri, dar cred că va fi în măsură să lupte să devină recordmană națională, adică să arunce mai mult de 68,98 m".**

O altă fată, de acum consacrată în atletismul național și chiar pe plan internațional, este deveanca **Ella Kovacs** (n. 1964), elevă a antrenorului **Ortwin Scheible.** Și cariera sportivă a acesteia este foarte interesantă în privința evoluției rezultatelor. În 1981 ea alerga 60,01 pe 400 m. Anul următor a fost înregistrată cu 54,79 pe 400 m și 2:04,55 pe 800 m. În 1983 nu a concurat, iar anul acesta o găsim instalată în grupul alergătoarelor fruntașe cu 1:58,42 la 800 m și 4:06,38 la 1500 m, ceea ce spune foarte mult și-i probează posibilitățile.

Tot la Deva activează și semifondista **Cleopatra Pălăcean** (n. 1968), pregătită de antrenoarea Mariana Mladin. Ea s-a impus cu autoritate în cursa de 3000 m în care anul acesta a înregistrat 9:06,75 (în 1983 — 9:22,64; în 1982 — 6:18,8 și 1981 — 6:24,8 concurase doar pe 2000 m). La această probă, există, de asemenea, cîteva elemente cu frumoase posibilități de progres: **Iulia Ionescu** (n. 1965) din Piatra Neamț, în prezent la Bacău, elevă a lui **Dorin Melinte** (3000 m: 1984 — 8:58,24, 1983 — 9:24,86, 1982 — 9:32,35), ieșeanca **Cătălina Gheorghiu** (n. 1969, antrenor **Radu Constantinescu,** cu 9:13,75 pe 3000 m). La săritura în lungime: **Olimpia Constantea,** din Piatra Neamț (n. 1968, antrenor **C-tin Iorga**; 6,12 m în 1984, 5,94 m în 1983, 5,50 m în 1982) și **Carmen Sîrbu** (n. 1967, antrenor **Dan Vlădescu**) — 6,27 m în acest sezon.

Antrenorul timișorean **Emil Grozescu** are, în prezent, o grupă de alergătoare cu frumoase perspective: **Maria Simeanu** (n. 1964) cu 2:11,93 pe 800 m în 1981, 2:04,85 — 800 m și 4:21,2 — 1500 m în 1982, 2:02,63 — 800 m și 4:17,06 — 1500 m în 1983, 2:00,27 800 m și 4:06,2 — 1500 m în 1984, **Mariana Stănescu** (n. 1964) — 34:44,2 record național la 10 000 m,

Alte posibile apariții în elita atletismului internațional: alergătoarele de 100 m: timișorencele **Ramona Steici** (n. 1967) și **Mirela Ienculescu** (n. 1968) 11,83 și, respectiv, 11,88, eleve ale fostei recordmane la 80 mg **Ana Șerban,** brașoveanca **Mihaela Chindea** (n. 1967; antrenor **Ion Iminovici**) 11,82 și bucureșteanca **Elena Constantinescu** (n. 1968; antrenor **Geta Mușat**) 200 m — 23,88. **Daniela Gămălie** (n. 1967; antrenor **Geta Mușat**) a corectat de mai multe ori recordul la 400 m (ultimul — 53,15), iar **Tudorița Chidu** (n. 1967, antrenor **Ion Neacșu,** la Slobozia) — 53,45; **Daniela Bizbac** (n. 1967, antrenor **Nicolae Păcuraru**) — 13,74 la 100 mg, **Ortensia Iancu** (n. 1967, antrenor **Victoria Bădescu,** la Cîmpulung Muscel) — 1,88 m la înălțime, **Mihaela Popescu** (n. 1966, antrenor **Emil Drăgan** la Cîmpulung Muscel) — 55,20 m la suliță.

Nu o uităm nici pe **Margareta Keszeg** (n. 1965), campioană europeană de junioare la 1500 m, în 1983 (anul acesta n-a concurat), pe **Nicoleta Vornicu** (n. 1964, antrenor **Gheorghe Teșu**) recentă campioană balcanică de senioare la 400 mg (1984 — 55,67, 1983 — 59,55, 1982 — 60,1, 1981 — 59,39) sau pe băieții **Costel Grasu** (n. 1967, antrenor Gabriel Bădescu, la Cîmpulung Muscel) aruncător de greutate și disc, **Augustin Barbu** (n. 1963, antrenor Ilie Popa la Sibiu) la 3000 m obstacole, **Nicolae Gomböcs** (n. 1966, antrenor Carol Szanta, la Tîrnăveni) la 800 m etc. Talente remarcabile cu posibilități încă de îmbunătățire a rezultatelor sînt desigur și cei trei săritori în înălțime: **Sorin Matei,** (n. 1963, antrenor **Gh. Teșu**), **Constantin Militaru** (n. 1963) și **Eugen Popescu** (n. 1962, aceștia din urmă antrenați de **Ioan Söter**), sau... În afara acestora există încă sumedenie de alte elemente talentate care pot aspira cu încredere la ascensiunea pe piscurile performanței sportive.

Romeo VILARA

UN „ECHIPAJ" REDUTABIL!...

Canotajul românesc a strălucit în acest sezon nautic. În iulie, la campionatele mondiale pentru juniori, desfășurate la Jönköping, în Suedia, tinerii noștri rameri și vîslași au reușit să urce de trei ori pe podiumul de premiere: medalie de aur în proba de 2 + 1 — **Ioan Snep, Dragoș Neagu, Iulian Sachelarescu** — medalie de argint în finala de simplu **(Anișoara Bălan)**, medalie de bronz la 2 vîsle **(Doina Ciucanu, Veronica Necula)**. În august, pe lacul Casitas, a fost rîndul seniorilor să reamintească lumii de școala de canotaj de la Snagov. Bilanțul echipajelor noastre prezente la Jocurile Olimpice de la Los Angeles e unic: **opt echipaje — opt medalii! ȘASE DE AUR ȘI DOUĂ DE ARGINT.**

Cu răspundere, competență și tragere de inimă s-a lucrat mereu în canotaj. În ultimii ani, însă, munca în cadrul clasicelor „ateliere" a căpătat noi dimensiuni. **„Accentul — ne spunea antrenorul emerit Victor Mociani — a căzut pe selecție, pe eficiență, pe continua creștere a valorilor". Adriana Chelariu** a cîștigat, în proba de simplu, medalia de aur la C.M. de juniori de la Pancearevo. De la lotul de junioare a trecut la cel de perspectivă. La fel și **Camelia Diaconescu, Anișoara Sorohan** („aur" tot la Pancearevo, în proba de 2 vîsle), **Elisabeta Oleniuc, Aurora Pleșca** („bronz" la 4+1 vîsle). „Perspectiva", la rîndul ei, s-a impus în marile regate internaționale. Fostele junioare le vom regăsi în lotul reprezentativ al țării, la startul întrecerilor olimpice de pe lacul Casitas: **Elisabeta Oleniuc** (medalie de aur la 2 vîsle), **Anișoara Sorohan** (în echipajul de 4+1 vîsle, campion olimpic), **Adriana Chelariu, Camelia Diaconescu** și **Aurora Pleșca** (medalii de argint în proba de 8+1).

Există o succesiune, o creștere continuă a valorilor în canotajul nostru. **Sanda Toma** a dominat trei ani consecutiv proba de simplu: campioană mondială la Bled, campioană olimpică la Moscova, campioană mondială la München, în 1981. În 1982, **Valeria Răcilă** cucerea medalia de argint la C.M. de la Lucerna, iar în 1984 devenea campioană olimpică, asigurînd succesiunea, supremația românească la această probă.

Sigur, atenția specialiștilor, tehnicienilor de pe Snagov a fost concentrată, vara aceasta, către loturile care ne-au reprezentat la Jocurile Olimpice de la Los Angeles. Priviri atente, însă, și spre lotul de juniori care se pregătea pentru C.M. din Suedia. **Valer Toma** și **Petru Iosub,** cu experiența, cu inteligența și sincronizarea aproape perfectă a mișcărilor, au cucerit — pe lacul Casitas — medalia de aur în proba de 2 rame fără cîrmaci — **prima din istoria canotajului nostru masculin.** Ei erau ELITA. PERSPECTIVA o forma echipajul de 2+1, medaliat cu argint la recentele J.O.: **Vasile Tomoioagă** (20 de ani abia împliniți), **Dimitrie Popescu** (23 de ani) și cîrmaciul **Dumitru Răducanu** (elev la Liceul industrial Electroaparataj din București, cel mai tînăr, poate, competitor de pe lacul Casitas). Iar JUNIORII, cum am spus, cucereau medalia de aur — tot în această probă — la C.M. de la Jönköping.

Așadar, în canotajul nostru există și funcționează bine relația **juniori-perspectivă-elită.** La 2+1, bunăoară, elita la un moment dat a fost **Petre Ceapura, Ștefan Tudor, Gheorghe Gheorghiu,** campioni mondiali la St. Catharines, în Canada. Acum, vicecampioni olimpici la această probă sînt tinerii **Tomoioagă, Popescu** și **Răducanu,** iar campioni mondiali la Jönköping — juniorii **Snep, Neagu** și **Sachelarescu.**

Cum s-a anunțat, astăzi și mîine se desfășoară întrecerea finală a acestui fierbinte sezon de canotaj: Balcaniada. Pe lacul din cartierul Pantelimon vor fi prezente elita, perspectiva și juniorii școlii noastre de canotaj. Va fi prezentă, adică, PERFORMANȚA și TINEREȚEA — un „echipaj" mereu redutabil.

Vasile TOFAN

O problemă actuală în tenisul de masă:

„PRAGUL SENIORATULUI" SĂ NU MAI FIE O BARIERĂ DE NETRECUT...

Vasile Florea *unul dintre jucătorii talentați ai tinerei generații*

Tenisul de masă a devenit, în ultimii ani, una din disciplinele în care limita de vîrstă pentru obținerea marii performanțe a coborît la nivelul juniorilor și chiar al cadeților, aceștia concurînd cu mult succes în competițiile seniorilor. Exemplele sînt numeroase atît pe plan internațional — să-i amintim doar pe suedezul Jan Öwe Waldner, vicecampion european în 1982, iugoslavul Ilia Lupulescu, component de bază al echipei campioane balcanice în 1983, sovietica Fliura Bulatova, în echipa campioană europeană în 1983, locul 3 în „topul" european 1984 ș.a. — cît și național, ceea ce dovedește nu numai talentul tinerei generații, dar și potențialul de concurs în condițiile în care adversarii beneficiază de atuurile deloc neglijabile ale maturității competiționale.

De la această „regulă" nu face excepție nici tenisul nostru de masă, strădaniile federației de a da credit elementelor tinere materializîndu-se, în ultimii ani, în obținerea unor frumoase succese nu numai la campionatele și concursurile specifice vîrstei, ci — lucru deosebit de important — și la cele ale seniorilor. Rezultatele și, mai ales, comportarea celor mai tineri sportivi sînt cunoscute. Nu revenim. Lucrul cel mai important este că ei — subliniem, la vîrsta junioratului și, chiar, a cadeților — au dovedit o reală capacitate de efort, o bună pregătire tehnică și tactică, posibilități certe de a face față unor jucători puternici, cotați la un nivel superior pe plan internațional. Este suficient, în acest sens, să-i amintim pe jucătorii din ultima „promoție": Otilia Bădescu — campioană europeană de cadete în 1983 și 1984, Kinga Lohr, Vasile Florea, Călin Toma, componenți de bază ai echipelor reprezentative de seniori și senioare. Lor li se mai adaugă și alți sportivi talentați — Cristian Țiugan, Călin Creangă, Romulus Revisz, Anca Cheler, Carmen Găgeatu, Adriana Năstase etc. —, unii dintre ei deja laureați ai campionatelor continentale de juniori și cadeți.

Evident, lansarea în arena marii performanțe a unor tineri talentați este și urmarea preocupării tot mai intense a cluburilor și asociațiilor — Juventus '83 București (în sezonul trecut cîștigătoare a titlurilor naționale la junioare, senioare și „Cupa României" cu o echipă prin excelență de junioare), C.S.M. Cluj-Napoca (care a renunțat la jucătorii plafonați, iar rezultatele sînt tot mai vizibile), Înfrățirea Tg. Mureș, Sticla C.S.S. Bistrița, Universitatea Craiova etc. — fapt care a permis „țîșnirea" spre vîrful ierarhiilor internaționale (Otilia Bădescu, Anca Cheler, Kinga Lohr, Vasile Florea, Cristian Țiugan — pe locurile de frunte în topurile europene de juniori și cadeți) a unor jucători considerați de către toți specialiștii ca „viitorul" tenisului de masă de la noi, dar și pe plan internațional. Aceasta dovedește, totodată, că dispunem și de antrenori pricepuți — **V. Dumitrescu, Geta Pitică, Gh. Bozga, Al. Verzar, V. Bălan, I. Lohr, M. Bobocică, S. Doboși ș.a.** — capabili să vadă în masa de copii care vin spre săli pe posibilii performeri.

Dacă pînă la acest nivel lucrurile stau bine sau chiar foarte bine — numai în ultimii doi ani s-au cucerit 4 medalii de aur, 3 de argint și 4 de bronz la campionatele europene, cu mențiunea că în prim-plan s-au aflat cu precădere fetele — problema care trebuie cu adevărat rezolvată este trecerea pragului spre seniorat și menținerea acestei ultime categorii la un nivel ridicat. Există, desigur, dificultăți, care, însă, printr-o muncă atentă, printr-un efort susținut pot fi depășite. În momentul de față asistăm la o netă dominare, prin număr și valoare, a tinerei generații. În campionatele naționale de seniori ponderea este deținută de reprezentanții juniorilor și cadeților, ceea ce ne îndreptățește să sperăm într-o trecere fluentă spre exigențele impuse de o altă categorie de vîrstă. Un exemplu dintre multe altele îl constituie Andras Fejer, care este omul nr. 1 la seniori, cu nu prea multă vreme în urmă un foarte bun junior. Iată, deci, una din principalele probleme ce le are de rezolvat tenisul nostru de masă și pentru care trebuie pusă în valoare întreaga pricepere a tehnicienilor noștri, care prea des pînă acum au rămas „corigenți" la capitolul „promovarea jucătorilor". Și, dacă în tenisul de masă feminin s-au găsit, în general, mijloacele cele mai adecvate, în cel masculin progresul este încă prea lent, cu mari pierderi pe traseul cadeți-juniori-seniori, ultima categorie fiind cea mai vitregită (numeric și valoric).

Tenisul de masă românesc are o îndelungată tradiție. Are resurse și elemente talentate. Trebuie, doar ca tot acest potențial să fie valorificat corespunzător, astfel ca juniorii de astăzi să rămînă printre cei mai buni ai generației. Cu atît mai mult, cu cît tenisul de masă a intrat în familia disciplinelor olimpice, ceea ce presupune obligații în plus, care trebuie onorate la cel mai înalt nivel.

Emanuel FANTANEANU

Nicu Vlad face parte din marea familie a campionilor noștri olimpici, învingători la ediția desfășurată în acest an la Los Angeles. El a reușit această strălucită performanță la întrecerile de haltere în cadrul categoriei 90 kg: 172,5 kg la „smuls", 220 kg la „aruncat", 392,5 kg la total — fiecare cifră însemnînd un nou record olimpic, motiv pentru care românul Nicu Vlad a fost declarat cel mai bun halterofil al Olimpiadei. Afirmarea acestui tînăr a fost cu atît mai spectaculoasă cu cît s-a petrecut la numai patru ani de la debutul său în haltere (1979), la „Dunărea" Galați și înainte de a împlini 21 de ani (s-a născut la 1 noiembrie 1963 în comuna Piscu-Galați). Iată de ce nu trebuie să surprindă pe nimeni marea ambiție a acestui sportiv de excepție, de a continua ascensiunea: el intenționează ca încă înainte de încheierea acestui an care i-a adus suprema satisfacție —, o medalie olimpică de aur — să ducă recordul național la 400 kg și apoi, sub valoroasa îndrumare a antrenorului principal al lotului național, prof. **Ștefan Achim,** să „vadă" ce se poate face și sus, adică la categoria 100 kg.

Bucuria campionului olimpic la haltere, Nicu Vlad, *la Los Angeles. În aceste zile, la Cardiff, el participă la o altă mare competiție: „Cupa Mondială"*

Laserfoto: A.P. AGERPRES

Chiar și în rîndul junioarelor, timp de mai mulți ani Simona Păucă s-a mulțumit parcă cu statutul de „om de echipă". Pînă anul trecut cînd, participînd la campionatele balcanice de senioare, tînăra gimnastă dinamovistă și-a valorificat plenar talentul și marile ei posibilități, cucerind într-o manieră entuziasmantă titlul de campioană balcanică absolută. Era un prim semn că pe Simona Păucă pot conta și antrenorii de la lotul reprezentativ. Într-adevăr, peste puțin timp Simona era deja selecționată în grupul de gimnaste aflate în pregătire la Deva și doar vîrsta nu i-a permis anul trecut să facă parte din echipa reprezentativă pentru „mondialele" de la Budapesta. 1984 avea să fie însă un an „plin" pentru Simona Păucă: componentă stabilă a primei echipe a țării, cîștigătoare a bîrnei la campionatele internaționale ale R. D. Germane, de la Cottbus, în aprilie, remarcarea talentului său în cîteva meciuri intertări (cu Cehoslovacia, R.F. Germania și Spania) și în august consacrarea definitivă în arena mondială, la Jocurile Olimpice de la Los Angeles, prin cucerirea a două medalii de aur (bîrnă și pe echipe) și a uneia de bronz, la individual compus. Fără îndoială, Simona Păucă este o mare certitudine a gimnasticii noastre.

În arena olimpică de la Los Angeles, publicul spectator a aplaudat entuziasmat înalta măiestrie la bîrnă a gimnastei românce Simona Păucă

ÎNTINERIREA REPREZENTATIVELOR, PREOCUPARE PRIORITARĂ ÎN SPORTUL LUPTELOR

A trecut, iată, atît de puțin timp de cînd cei mai buni dintre luptătorii români prezenți la Los Angeles urcau podiumul de onoare de la Anaheim Convention Center: **Ion Draica** și **Vasile Andrei** — campioni olimpici, **Ilie Matei** (medalie de argint), **Ștefan Rusu** și **Victor Dolipschi** (medalii de bronz) — la greco-romane și **Vasile Pușcașu** („bronz" la „libere"). Au urmat — și vor continua — firește, comentariile pe marginea evoluției și a rezultatelor obținute la cea mai importantă confruntare sportivă a anului. După cum, la fel de firesc, au apărut și întrebările care vizează perspectiva acestui sport, viitorul ciclu olimpic de selecție și pregătire. Între acestea, **prioritară — orientarea spre posibilitățile reale de întinerire a loturilor care ne vor reprezenta în perioada următoare la marile competiții de lupte ale seniorilor și juniorilor.** Așadar, în prim-plan „schimbul de mîine"!

Retrospectiva sezonului competițional confirmă o frumoasă și trainică tradiție în pregătirea viitorilor performeri în sportul luptelor, preocupare care, de fapt, a dat valoarea „palmaresului" atît de bogat, realizat de-a lungul anilor. La greco-romane, **Cornel Chiriță, Nicolae Onică, Cătălin Tudose** și **Nicolae Nițoiu** s-au numărat, în acest an, printre medaliații campionatelor europene de juniori și „speranțe", competiții de ridicată dificultate la care s-au impus printre protagoniști și tinerii luptători de „libere" **Gheorghe Mîțu** (campion european), **Florin Ioniță** (argint), **Viorel Serdean** și **Al. Ballay** (bronz). Ne amintim, cu un an în urmă, **Ilie Miuți, Ion Grigoraș** (greco-romane) și **Dumitru Chiru** cucereau titlurile de campioni mondiali! Multe speranțe își pun tehnicienii loturilor noastre reprezentative și în alți tineri cu remarcabile posibilități de afirmare în întrecerile seniorilor, cum sînt, poate în primul rînd, **Sorin Herțea, Gheorghe Savu...** Dar, să nu uităm că la recentul turneu olimpic de lupte greco-romane au participat, e drept cu rezultate sub nivelul așteptărilor, și debutanții **Mihai Cișmaș** și **Constantin Uță,** care au abia 22 de ani.

> ● Se confirmă tradiția în pregătirea viitorilor performeri ● „Schimbul de mîine" are valori certe la ambele stiluri ● Medaliile de juniori înseamnă mult, dar ele nu înseamnă totul! ● E necesară contribuția sporită a cluburilor și asociațiilor, a tuturor antrenorilor

Medalii, performanțe promițătoare. **Ele înseamnă, desigur, mult, dar** NU ÎNSEMNĂ TOTUL! Tinerii despre care vorbim, aflați sub atenta îndrumare a antrenorilor, „rodați" în diferite turnee internaționale și chiar la campionatele mondiale sau europene de seniori **au încă multe de învățat din experiența luptătorilor consacrați, au încă mult de muncit, cu ambiție, cu disciplină sporită,** pentru a-i ajunge pe aceștia și atunci, cînd va fi cazul, pentru a-i putea înlocui nu doar prin privilegiul vîrstei ci prin VALOARE cît mai ridicată. O spunem făcînd și precizarea că **„saltul" de la competițiile juniorilor și „speranțelor" la cele ale seniorilor este, în acest sport, foarte greu, cu multe obstacole, cu exigențe deosebite.** Dar, desigur, este foarte bine că acest „schimb de mîine", mult mai larg decît am încercat noi să-l schițăm, există, că el răspunde în ansamblu cerințelor de progres în această disciplină și că pornește de la o valoare răsplătită și confirmată de medaliile cucerite în fiecare din ultimii ani. De altfel, la sfîrșitul acestei luni se va desfășura, la Haskovo, în Bulgaria, Balcaniada de lupte, la ambele stiluri, competiție care va completa constatările și aprecierile din acest an privind potențialul tinerilor noștri luptători pentru noul ciclu de pregătire olimpică. Pînă atunci, federația de specialitate, colegiul de antrenori au preconizat măsuri ferme pentru aplicarea imediată a unora din învățămintele desprinse după turneul olimpic de la Los Angeles și, în general, după participarea la competițiile din calendarul acestui an. Se prevede, astfel, formarea unui lot cuprinzînd luptători tineri pînă la 22 de ani, temeinica lui pregătire printr-o concepție despre luptă schimbată, mai adecvată cerințelor, printr-o metodică îmbunătățită și, ceea ce ni se pare foarte important, prin verificarea tuturor componenților în competițiile interne și internaționale care vor urma chiar în acest an. Între multe alte preocupări și măsuri, notăm, de asemenea, reintroducerea normelor de control obligatorii la tehnică și forță la toate competițiile interne. Și, pentru o mai viguroasă selecție și pregătire a tinerelor elemente talentate — reorganizarea loturilor de cadeți, juniori și „speranțe", stabilirea unui calendar competițional și a unor colective tehnice corespunzătoare.

Întinerirea loturilor reprezentative nu poate fi realizată practic, în cele mai bune condiții, doar de către federație sau colegiul de antrenori, de colectivele tehnice. **Este necesară, mai mult ca oricînd, o contribuție sporită a cluburilor și asociațiilor cu secții de lupte din întreaga țară, a tuturor antrenorilor,** dintre care unii au dovedit că prin muncă și pasiune pot descoperi și îndruma spre marea performanță luptători care au cucerit titluri și medalii la cele mai mari competiții, recent chiar la Jocurile Olimpice de la Los Angeles!

Dan GÂRLEȘTEANU

SCHIMBUL DE GENERAȚII ARE UN NUMITOR COMUN: VALOAREA!

Interviu cu Ana Pascu, fostă campioană mondială de tineret, secretara F. R. Scrimă

Ana Pascu este, desigur, o interlocutoare avizată pentru un dialog pe tema întineririi lotului reprezentativ de scrimă. Așa încît discuția noastră s-a înscris fără ocolișuri pe făgașul actualității.

— *Întinerirea loturilor reprezentative de scrimă* — ne-a spus Ana Pascu — *nu este o problemă conjuncturală, ci o direcție principală în activitatea noastră. Care vizează perspectiva, prin etape tranzitorii, ca termene de verificare a potențialului nostru în raport cu cerințele scrimei internaționale. De altfel, în ciclul olimpic recent încheiat, procesul întineririi loturilor a avut, în cazul floretei feminine și spadei, o importantă „scadență". Debutind imediat după ediția moscovită a J.O. reprezentantele „noului val" al floretistelor* (Rozalia Oros, Csila Ruparcsics, Monica Veber — *C. S. Satu Mare,* Elisabeta Guzganu — *Steaua,* Reka Lazar — *Tractorul Brașov*) *au reușit să se impună ca elemente de reală perspectivă, în pofida lipsei lor de experiență. O dată cu lansarea acestor tinere talente pe planșele internaționale* (Guzganu, Veber *și* Ruparcsics *au și debutat la campionatele mondiale încă din 1982, cînd aveau în jur de 17–18 ani!*), *se și conturau ca viitoare titulare, prin succese la „mondialele" de tineret* (Elisabeta Guzganu — *„bronz" în 1983 și 1984*), *prin prezențe în finalele concursurilor internaționale de cat. A* (Rozalia Oros, Csila Ruparcsics, Monica Veber, Reka Lazar), *prin medaliile obținute în cadrul „Cupei Europei", sub culorile clubului campion, C. S. Satu Mare. Ținînd cont, însă, de marea responsabilitate a întrecerilor olimpice, de marea încărcătură nervoasă a unei asemenea confruntări, am continuat să mizăm pe rutinatele trăgătoare* Aurora Dan *(Dinamo)* și Marcela Moldovan-Zsak *(C. S. Satu Mare). Dar iată că tocmai atunci cînd aceste floretiste trebuiau să constituie pivotul echipei, în finala olimpică, ele au evoluat mult sub așteptări.*

— Deci, dacă întinerirea lotului reprezentativ nu constituie un scop în sine, nu înseamnă, însă, că trebuie să crezi că experiența poate compensa lipsa prospețimii și combativității. După cum nici reciproca nu este valabilă, adică să pui semn de egalitate oricînd între tinerețe și valoare confirmată. Sînteți de acord?

— *Așa este, după cum am constatat și noi nu numai la floretă feminin ci și la spadă, armă unde am încercat lansarea unei echipe noi și tinere* (N. Bodoczi, R. Szabo, S. Saitoc, F. Nicolae), *dar care, în pofida talentelor individuale, nu a reușit să se exprime competitiv pe plan internațional, datorită neseriozității și superficialității cu care acești spadasini au abordat pregătirea în acest ciclu olimpic. La reușita sau nereușita acțiunii de întinerire, o contribuție esențială — cheie, aș spune — o are antrenorul. În primul rînd, cel de la*

ELISABETA GUZGANU

club, care lansează scrimeri printre valorile autohtone, și apoi cei de la echipa reprezentativă, chemați să „șlefuiască" talentul, adăugîndu-i deprinderea de autodepășire, rigoarea și disciplina efortului cotidian, responsabilitatea brasardei cu tricolor. Și din acest punct de vedere etalonul muncii a fost diferit, la floretă feminin antrenorul Ștefan Haukler *contribuind din plin la aducerea unei noi generații în lumina marii performanțe, în timp ce spadasinii, pregătiți și conduși în acest ciclu tot de tineri tehnicieni* (Al. Istrate, D. Popescu, L. Vigula) *n-au făcut pasul hotărît și sigur în elita internațională a armei.*

— Floreta masculină, cu o singură „floare" (P. Kuki), și sabia, cu un „bronz" la Los Angeles, sînt și ele la poli opuși în privința întineririi. Echipa de floretă, care de ani și ani nu mai reușește să se distingă pe plan internațional, a pierdut și „trenul" ultimei Olimpiade, deși în acest ciclu a contat mult pe tinerețe. Sabia, în schimb, s-a bazat pe același rutinat trio, I. Pop, M. Mustață, C. Marin, osatura echipei medaliate cu bronz la J.O. '76, neputîndu-se însă autodepăși acum deși la Los Angeles a avut un culoar favorabil finalei olimpice. Cum vedeți aceste aspecte?

— *Aceste arme au fost la poli opuși, acum, însă, este greu de întrevăzut în perspectiva apropiată, pentru ambele arme, rezolvări și reveniri spectaculoase, prin intermediul întineririi echipelor. Va trebui, deci, să organizăm o cursă... contracronometru!*

Paul SLĂVESCU

ÎN BASCHETUL NOSTRU, LOTUL DE SENIOARE ESTE DE NECONCEPUT FĂRĂ JUNIOARE VALOROASE

De cîțiva ani buni, reprezentativa feminină de baschet a României prezintă la marile competiții internaționale (Universiadă, campionatele europene etc.) loturi tinere, incluzînd chiar și junioare. Așa s-a petrecut, de pildă, la edițiile din 1981 și 1983 ale Jocurilor Mondiale Universitare și edițiile din 1980, 1981 și 1983 ale Campionatelor europene, cînd **Magdalena Pall, Camelia Solovăstru-Hinda, Gabriela Kiss** și alte foarte tinere baschetbaliste și-au adus o contribuție însemnată la realizarea unor frumoase performanțe, cea mai de seamă fiind cucerirea medaliei de argint la Universitatea de la Edmonton. Chiar și anul acesta, cu ocazia turneului de calificare (desfășurat în Belgia, în orașul Esneux), în selecționata română au evoluat junioare și jucătoare care au depășit de puțină vreme vîrsta junioratului (**Paula Misăilă, Rodica Jugănaru, Melania Lefter, Gabriela Kiss**), a căror contribuție la promovarea echipei a fost incontestabilă. Alături de **Ștefania Borș, Magdalena Pall, Romela Cristea, Emilia Alixandru** și celelalte componente ale selecționatei române, tinerele baschetbaliste amintite au participat efectiv la realizarea a trei victorii în tot atîtea meciuri susținute și la clasarea pe locul I în turneul de calificare.

O prestație remarcabilă au avut-o și cadetele, care la Campionatul european rezervat categoriei lor de vîrstă au obținut rezultate bune și au fost la un pas de a se califica în grupa 1–4 (în final, după o dispută deosebit de echilibrată, baschetbalistele românce au ocupat locul 6). Oricum, ele au manifestat reale calități și au arătat că din rîndurile lor se pot ridica viitoarele componente ale lotului național de senioare. Dar, trebuie precizat, **numai cu condiția unei activități mai intense și mai pretențioase decît pînă acum, care să determine saltul calitativ necesar atingerii unei valori certe pe plan internațional.** De altfel, trebuie spus că și cadetele, ca și junioarele care au pășit de acum pe porțile lotului de senioare, mai au mult de lucru pentru a atinge nivelul solicitat de actualul standard internațional. Antrenorul reprezentativei de senioare — **Nicolae Martin,** ne declara deunăzi: **„Jucătoarele tinere au calități, în special fizice, dar nu au încă bagajul de cunoștințe tehnico-tactice necesare pentru a fi de reală și permanentă utilitate selecționatei țării, așa cum au fost la vremea lor, cînd erau junioare, Magdalena Pall și Camelia Solovăstru ca să dau doar două exemple. Firește, în perioada de pregătire la lot se face tot ce este posibil pentru creșterea valorică a jucătoarelor tinere, dar baza pregătirii lor trebuie să fie la echipele de club, unde se antrenează majoritatea anului".**

Nu este lipsit de importanță să subliniem că situația actuală a reprezentativei de senioare impune ca saltul valoric pe care-l așteptăm din partea junioarelor să aibă loc cît mai curînd, deoarece tocmai aceste junioare, ca și alte jucătoare foarte tinere, alcătuiesc — în proporție majoritară — lotul național de senioare care anul viitor, în Italia, va susține dificilul examen al Campionatului european. Pînă atunci, este posibil ca unele dintre componentele mai vechi ale lotului, acum indisponibile (**Mariana Bădinici, Camelia Solovăstru-Hinda**), să revină în rîndul echipei naționale, dar chiar și în această ipoteză sportivele nou promovate în reprezentativa de senioare, ca și cele intrate în vederile selecționerilor au datoria de a se pregăti cu deplină responsabilitate și dăruire pentru a înclina în favoarea valorii reale cumpăna în care se află acum. **Paula Misăilă** trebuie să ajungă o conducătoare de joc în măsură să fie folosită cu succes și împotriva apărării în zonă (și nu doar împotriva sistemului om la om, ca pînă acum), în același timp să elimine greșelile de tehnică prin care afectează uneori potențialul echipei; **Melania Lefter** și **Luminița Măringuț,** mai au destul de mult de lucru pentru a atinge nivelul tehnico-tactic necesar suplinirii cît de cît a jucătoarelor pivot ale lotului (**Ștefania Borș** și **Mariana Bădinici**); **Rodica Jugănaru** va trebui să insiste asupra îmbunătățirii mobilității și tacticii individuale pentru a deveni o extremă capabilă să facă față oricărui sistem de apărare. Șirul celor care bat la porțile consacrării internaționale este însă mult mai lung, dar ideea care trebuie să le călăuzească este aceeași, și anume că ele trebuie să se antreneze cu și mai multă sîrguință pentru a-și aduce contribuția în lotul de senioare, așa cum au făcut-o predecesoarele lor la o vîrstă fragedă.

Dumitru STANCULESCU